

[Elmquist.]

til dens ulemper må siges at blive betydelige.

Jeg vil gerne sige til den ærede foregående ordfører med hensyn til det problem, han nævnte om visse ejendomme, at her er naturligvis også problemer, men disse problemer vil man sikkert kunne løse uden at gå til en så omfattende lovgivning som denne, men med en mere speciel lovgivning.

Mit parti vil altså gå med til en velvillig behandling af spørgsmålet og gerne yde sin indsats for at prøve at fjerne de vanskeligheder, jeg har peget på. Men samtidig vil jeg sige, at vi med nogen skepsis ser på mulighederne herfor, specielt efter det forsøg, udvalget har gjort, et forsøg, som vi altså ikke synes har bragt nogen tilfredsstillende løsning. Men en indgående saglig behandling er vi villige til, og ikke blot villige, men vi vil gå til den med stor interesse.

Malchau: Som nævnt i betænkningen fra det af justitsministeriet den 24. september 1946 nedsatte udvalg var det Ellinger, der allerede så tidligt som i rigsdagssamlingen 1911—12 første gang rejste spørgsmålet om en lovgivning vedrørende fremmedes adgang til at erhverve fast ejendom her i landet. Andre sluttede sig til kravet herom, men regeringen stillede sig afvisende. Alligevel lykkedes det under grundlovsforhandlingerne i samlingen 1913—14 at opnå enighed om optagelse i grundloven af en løfteparagraf, og ordlyden blev, som vi kender den fra § 50, stk. 2, i grundloven af 1915, der lyder således: „Om udlændinges adgang til at blive ejere af fast ejendom her i landet fastsættes regler ved lov.“

Indtil i dag, altså mere end 34 år efter denne grundlovsbestemmelses vedtagelse, er dette løfte ikke blevet opfyldt. Det har ikke skortet på henvendelser og krav herom. Jeg skal kun minde om, hvorledes medlemmer som Neergaard og Kidde m. fl. fremdrog spørgsmålet under finanslovdebatten i folketinget umiddelbart efter den første verdenskrigs afslutning. Også senere har spørgsmålet været rejst, og et udkast til lov om erhvervelse af fast ejendom blev som nævnt udarbejdet i justitsministeriet i 1936, men blev aldrig fremsat i lovforslags form på rigsdagen, hvorimod dansk samling efter den sidste krigs afslutning fremsatte et sådant lovforslag.

Når vi nu skal tage stilling til det foreliggende lovforslag, hvis fremsættelse altså kun er en opfyldelse af grundlovens løfte, må vi være klar over, at det er et meget vigtigt skridt, vi er i færd med at foretage, det

kræver en nøje overvejelse og indgående prøvelser og undersøgelser. For en umiddelbar betragtning og et flygtigt skøn kan lovforslaget synes meget naturligt, ja, ligefrem indlysende og selvfølgeligt. Fordelene ved lovforslaget er vel nok de mest iøjnefaldende, men man må jo ikke alene hæfte sig herved, men i ligeså høj grad gøre sig klart, at medaljen også har en bagside.

Når der ikke hidtil er blevet gennemført en lovgivning på dette område, er grunden jo den, at man netop i høj grad har haft blikket åbent for de vanskeligheder, en sådan lovgivning kan medføre, og for de konsekvenser, der kan følge med en indskrænkning af adgangen for udlændinge til at erhverve fast ejendom her i landet. Jeg forstår så godt disse betænkeligheder, der vel ligeså fuldt er tilstede i dag som for år tilbage, ja, måske i endnu større grad.

Nu må det jo fastholdes, at det foreliggende lovforslag tilsigter ikke at forbyde udlændinge at erhverve fast ejendom. Det er der ikke tale om, heller ikke om at give loven, dersom den bliver gennemført, tilbagevirkende kraft. Formålet med lovforslaget er dette, at fremtidig skal der gælde visse regler for fremmede statsborgeres adgang til at erhverve fast ejendom her i landet, enten dette sker ved køb, arv eller på anden måde, og at sådan erhvervelse af ejendomsret er betinget af tilladelse fra justitsministeren i hvert enkelt tilfælde. Man kan måske sige, at hverken lovforslaget eller bemærkningerne til det indeholder retningslinier for, hvorledes man vil stille sig med hensyn til at meddele sådan tilladelse, således som det jo også er nævnt af det ærede medlem hr. Elmquist, men oplysninger herom kan formentlig gives i det udvalg, der er bebudet nedsat til videre behandling af lovforslaget.

Blandt de forhold, der kan gøre det vanskeligt at føre dette lovforslags bestemmelser ud i livet, er nævnt de traktatmæssige forpligtelser, vi har overfor visse fremmede stater, således Schweiz og Frankrig m. fl., hvorefter disse landes statsborgere nyder lige ret med danske statsborgere med hensyn til at erhverve fast ejendom i Danmark. Jeg ville mene, det havde været bedst, om disse traktatbestemmelser var søgt ophævet, inden vi eventuelt vedtager denne lov, for lader det sig ikke gøre at komme af med dem, er loven jo betydningsløs i forholdet til statsborgere fra disse lande, og givet er det i hvert fald, at skal loven have fuld virkning, må disse traktater ændres. Udenrigsministeriet har altså ment det rigtigst at vente med at foretage sådanne skridt, indtil lovforslaget er